

Димитровден

Димитровден е! Имам имен ден и чакам гости. Залепил съм устни до прозореца и гледам навън. Градината ни вече е пуста, дърветата са оголели, тревата почти е пожълтяла, а дядо и татко са изорали мястото, където баба и мама бяха насадили чушки, домати, зеле, но вече ги прибраха. И в този тъжен пейзаж на няколко места пред къщата като малки слънца жълтеят димитровчета. До тях други – моравейт, със същите кадифени главички и на фона на едноцветната есенна картина внасят празнично настроение. Аз се усмихвам, защото тези цветни кълбета в опустялата градина ме развеселяват и сякаш ми казват: „Честит имен ден!“.

Ето че пътната врата се отваря и виждам как по пътеката пристъпва бавно моята прабаба. Облякла е кожухчето, пребрадила се е с вълнена кърпа и идва, защото знае, че аз много я обичам. Гледам право в нея, а тя се спира, вдига глава нагоре, като че търси нещо, след това проследява с поглед врабчетата, които са кацнали на голия клон на ябълката. Излизам да посрещна баба, а тя вече събува галошите на прага на къщната ни врата и като ме вижда, протяга ръка да ме прегърне, а аз обгръщам врата ѝ и я целувам.

- Честит имен ден, синко! – казва развеселена баба и ми дава паричка да си купя нещо.

- Влизай, бабо, влизай! Откога те чакам, искам да ми разкажеш за днешния ден, за свети Димитър и за обичаите, както си ми разказвала и за други български празници.

Прабаба сваля кожухчето и сядна на един стол до прозореца. Влиза моята баба, снаха ѝ, поздравява я и се навежда, та и целува ръка.

- Бабо, моля те, остави ни! Искам баба Минка да ми разкаже за празника Димитровден, за традициите и обичаите на българите.

- Добре, чедо, добре! – съгласява се баба и излиза от стаята.

Баба Минка ме погалва по главата и започва интересния разказ: „Свети Димитър, чедо, е брат на свети Георги. Георги язди бял кон, а

Димитър – червен. За свети Димитър хората казват, че той изсипва снега, тръскайки бялата си брада. Като идвах, все поглеждах нагоре, да видя кога ще завали. До довечера, баби, светията ще затръска брадата си. Затова вече прибрахме говедата в оборите. Я виж врабчетата как са се нагугушили и цвъркат вече на зима. Няма я веселата им песен, тук-там се обаждат „цър-цър”. Моята майка казваше, че ако дърветата не са оголели на Димитровден, зимата ще е много люта. Най-хубавото навремето беше, че от днес започват седенките. Събирахме се всяка вечер момите по къщите на айранките - връстниците, приятелките ни, и предяхме, шиехме, плетяхме, чеиз стягахме. Ако на някоя от нас предстоеше годеж и помагахме даровете да приготви за момковата рода. До нас сядаха ергените, задяваха ни, носеха кавали и тамбури, та песните ни съпровождаха. А колко сладки бяха ястията, с които майките на момите гощаваха седенкарите: петмез, рачел, варена царевица, питка, тиквеник. И все се надпреварваха да хвалят щерките, че те са сготвили, та ергените да пратят сватовници. Е-ех, хубаво ни беше, баби, луди-млади бяхме. Дядо ти беше ратай, млад, силен беше. На този ден чорбаджиите даваха платата на ратаите и ги пускаха за зимата. Харесах го аз, че работлив беше. И той ме хареса и се взехме. Дълго живяхме заедно, къща си направихме, три деца отгледахме, добре живяхме, ама и Бога почитахме. Като идехме на църква да почетем светеца, па оттам тръгвахме да поздравим именациите. У свекъра първо ще идем, да го поздравим, ръка да му целунем. Мама, свекървата, ще е сготвила овчи курбан, петел ще е опекла, пита с ябълки е опекла. Ама най-голямо уважение на хляба е направила, с най-много старание него е месила. И дето е казал народът, че от хляба няма по-голямо, това ще рече, че като седнем около трапезата, главата на семейството, свекърът, ще стане и високо ще вдигне хляба над главата си, за да благослови и да благодари на Бог и светията. Така празнувахме и живеехме в сговор млади и стари. Хайде сега да идем в другата стая, където баба ти и майка ти трапеза са наредили, за тебе и дядо ти да се почерпим.”

Аз гледам мило моята прабаба и ми се иска да кажа: „Бабке, всичко бих дал, само да можех да се върна в онова хубаво българско време, за което ти ми разказа.” Обичам българските празници, обичам българския фолклор, защото те носят духа на родното, а то ни прави добри.